Mevlüt Baba (Tirat)

Oyunun Adı: Hayaller ve Gerçekler
Yazar: Kemal Oruç

MEVLÜT BABA – Yıllardır biriktiririm bu derdimi içimde. Nasıl anlatılır nasıl sözcüklere kurulur bilemem. Ben içimde yaşadım ya hep… (Durgunlaşır.) Gençliğimde bir kadın sevdim. Canımdan çok hem de… Evlendik, bir bebemiz oldu: Ahmet… Ahmet'im… Daha iki yaşındayken anası garibim kansere yakalandı, çok çok altı ay dayandı bu illete. Ahmet'imi tek başıma büyüttüm. Yeri geldi anası da ben oldum. Aç kaldım ama Ona hissettirmedim. Çöplükten bulup yedim ama Ahmet'imi hiç aç koymadım. Hiç üşümedi o ben ayazlarda donarken. O sıralar eskicilik yapardım ben. Demir, pet şişe falan toplar satardım. Okumadım hiç ben, okutmadılar. İstedim oğlum okusun adam olsun, kimsenin eline bakmasın. Lise çağına gelince beni tanımaz oldu. Utandı içten içe… Hiçbir çocuk babasının fakirliğinden utanır mı? Utandı işte yavrucak. Kaçtı günlerce benden. Aradım, okuluna gittim sordum benden bahsetmemiş bile… Başka birinden bahsetmiş. Demiş ki "Benim babam doktor". Kızmadım ona kızamadım. Sonra Tıp Fakültesini kazandı, başka şehre okumaya gitti. Bir daha da arayıp sormadı. Kazandığım her parayı gönderdim, oğlum aç kalmasın, yaban ellerde açıkta kalmasın diye. Profesör oldu, şimdi İstanbul'da benim hastabakıcılık yaptığım hastanenin başhekimi… Anlayacağın Prof. Dr. Bekir Şahin benim oğlum… Siyasi torpille geldi buraya. Benim için değil merak etme, kendi çıkarları için… Ben sildim bir kere Onu hayatımdan. Benim Bekir diye bir oğlum yok! İşe bak ki bir zamanlar o benden utanırdı. Şimdi ise ben ondan utanıyorum!